

Отговорник: Република Полша

Искания на ищеца

Комисията иска,

— да се установи, че като не е приела законовите, подзаконовите и административни разпоредби, необходими, за да се гарантира прилагането на Директива 2002/15/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2002 година за организацията на работното време на лицата, извършващи транспортни дейности в автомобилния транспорт ⁽¹⁾ с оглед на самостоятелно заетите шофьори, и при всички положения, като не е нотифицирала на Комисията относно тези разпоредби, Република Полша не е изпълнила задълженията си по член 2, параграф 1, членове 3 до 7 и член 11 от тази директива;

— да се осъди Република Полша да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Директива 2002/15/ЕО се прилага по отношение на самостоятелно заетите шофьори, считано от 23 март 2009 г.

⁽¹⁾ ОВ L 80, стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 125.

Преюдициално запитване, отправено от Cour administrative d'appel de Lyon (Франция) на 9 април 2013 г. — Maurice Leone, Blandine Leone/Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

(Дело С-173/13)

(2013/С 171/40)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour administrative d'appel de Lyon

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Maurice Leone, Blandine Leone

Отговорници: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

Преюдициални въпроси

1. Може ли да се счита, че разпоредбите на член L. 24 във връзка с член R. 37 от Кодекса за гражданските и военните пенсии, в редакцията им след изменението със Закон №

2004-1485 от 30 декември 2004 г. за финансови промени за 2004 г. и с Декрет № 2005-449 от 10 май 2005 г., водят до непряка дискриминация между мъжете и жените по смисъла на член 157 от Договора за функционирането на Европейския съюз?

2. Може ли да се счита, че разпоредбите на член 15 от Декрет № 2003-1306 от 26 декември 2003 г. относно пенсионната схема за служителите, осигурявани към Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales, водят до непряка дискриминация между мъжете и жените по смисъла на член 157 от Договора за функционирането на Европейския съюз?

3. При утвърдителен отговор на някой от първите два въпроса, може ли подобна непряка дискриминация да се обоснове с разпоредбите на член 157, параграф 4 от Договора за функционирането на Европейския съюз?

Жалба, подадена на 9 април 2013 г. от Съвета на Европейския съюз срещу Решение на Общия съд (четвърти състав) от 29 януари 2013 г. по дело Т-496/10, Bank Mellat/Съвет на Европейския съюз

(Дело С-176/13 Р)

(2013/С 171/41)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: S. Voelaert и M. Bishop)

Други страни в производството: Bank Mellat, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени Решение на Общия съд (четвърти състав) от 29 януари 2013 г. по дело Т-496/10,

— да се произнесе окончателно и да отхвърли жалбата на Bank Mellat срещу спорните мерки,

— да осъди Bank Mellat да заплати съдебните разноски, направени от Съвета в рамките на първоинстанционното и на настоящото производство.

Правни основания и основни доводи

Съветът твърди, че Решението на Общия съд от 29 януари 2013 г. по дело Bank Mellat/Съвет, Т-496/10, е опорочено от следните грешки при прилагане на правото:

1. Общият съд неправилно приел жалбата за допустима, като преценил, че независимо от това дали може да се счита за проявление на иранската държава, Bank Mellat има право да се позове на защита на основните права,
2. Общият съд неправилно приел, че някои от мотивите за налагане на ограничителни мерки срещу Bank Mellat не са достатъчно конкретни,
3. Общият съд неправилно приложил съдебната практика относно съобщаването на информация за преписката на Съвета,
4. Общият съд неправилно приел, че мотивите за налагане на ограничителни мерки срещу Bank Mellat не отговарят на изискваните за тази цел условия и не са обосновани, тъй като:

— не взел надлежно предвид заключението на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации относно подпомагането от страна на Bank Mellat на преводите за иранските образувания за ядрено оръжие, ракети и защита,

— не взел надлежно предвид факта, че доказателствата за подкрепа от Bank Mellat за ядрени дейности на Иран са от поверителни източници,

— неправилно приел, че разпорежданията на Bank Mellat за предоставяне на банкови услуги на образувание, участващо в дейностите на Иран по разпространение на ядреното оръжие, преди обозначаването на това образувание в акт на Съвета за сигурност на ООН, не представляват достатъчно основание за налагане на ограничителни мерки срещу Bank Mellat.

Жалба, подадена на 16 април 2013 г. от Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS и Travetanche Injection SPRL срещу решението, постановено от Общия съд (седми състав) на 1 февруари 2013 г. по дело T-368/11, Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS и Travetanche Injection SPRL/Европейска комисия

(Дело C-199/13 P)

(2013/C 171/42)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS и Travetanche Injection SPRL (представители: адв. K. Van Maldegem и адв. R. Cana)

Други страни в производството: Европейска комисия, Кралство Нидерландия

Искания на жалбоподателите

— да се отмени решението, постановено от Общия съд по дело T-368/11, и

— да се отмени Регламент (ЕС) № 366/2011 на Комисията от 14 април 2011 година за изменение на Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH) по отношение на приложение XVII (Акриламид) ⁽¹⁾, или

— при условията на евентуалност, да се върне делото на Общия съд, който да се произнесе по подадената от жалбоподателите жалба за отмяна, и

— да се осъди ответникът да заплати всички съдебни разноски (включително направените в производството пред Общия съд).

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателите твърдят, че като отхвърля тяхната жалба за отмяна на оспорвания регламент, Общият съд е нарушил правото на Съюза. В частност те твърдят, че Общият съд е допуснал редица грешки при тълкуването на фактите и на правната уредба, приложима към тяхното положение. Това е довело до известен брой грешки на Общия съд при прилагане на правото, по специално до:

— неправилно тълкуване на Регламент 1488/94 ⁽²⁾, доколкото той приема, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като не е взела предвид всички релевантни факти и обстоятелства;

— неправилно тълкуване на Регламент 1488/94, доколкото той приема, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката на взетите предвид данни за експозицията;

— грешка при прилагане на правото и неправилно тълкуване на REACH, доколкото той приема, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела оспорвания регламент въз основа на информацията относно продукт, различен от продукта, за който са наложени ограничения с оспорвания регламент;

— грешка при прилагане на правото, доколкото приема, че Комисията не е нарушила принципа на пропорционалност;

— грешка при прилагане на правото, доколкото приема, че Комисията не е нарушила задължението си за излагане на мотиви; и